

Resumé

Tato bakalářská práce pojednává o liturgickém prostoru koncipovaném podle ideí Josipa Plečnika. Rozebírá možná východiska této šířkové koncepce a snaží se na ni najít odkaz v soutěžních projektech Plečnikových žáků. Cílem této práce je definovat Plečnikovo pojetí sakrálního prostoru a také sledovat jeho vývoj v pražské sakrální meziválečné architektuře.

Josip Plečnik byl ve své tvorbě ovlivněn pevnou vírou v Boha, antikou a svým vídeňským učitelem Otto Wagnerem. Spojením těchto tří aspektů vznikla ojedinělá šířková koncepce liturgického prostoru, která našla odezvu mezi českými architekty meziválečného období a nadále se vyvíjela.

Mimo soutěž na kostel Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech v roce 1919, kde se s touto koncepcí Plečnikovi žáci suverénně umístili na prvních místech, se toto pojetí liturgického prostoru objevuje i v roce 1927 v soutěži na vršovický kostel sv. Václava, kde je jasně znatelný vliv projektů z vinohradské soutěže. Plečnikův odkaz je patrný i v prostorách nově budovaných sborů církve Československé. Šířková koncepce, která měla za cíl zpřehlednit liturgický prostor a přiblížit bohoslužbu lidu, Československé liturgii velmi vyhovovala.

Svou koncepcí Plečnik nakročil k dalším změnám liturgického prostoru, které byly definovány na II. Vatikánském koncilu v 60. letech. Dá se říci, že Plečnikova revoluční sakrální architektura je počátkem moderní sakrální architektury v Praze.